

Arrest

nr. 310 585 van 30 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart een Palestijn van Arabische origine afkomstig uit Gaza te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 augustus 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift ter staving van haar argumenten telkens naar een beslissing verwijst die geen verband houdt met het onderhavig dossier en bijgevolg niet relevant is voor de behandeling ervan. Ook de verwijzingen naar de notities van het persoonlijk onderhoud en het citeren daarvan in het verzoekschrift betreft een ander dossier die evenmin gelinkt kan worden met huidige zaak.

4.1. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat zij omwille van de onveilige situatie in Gaza last begon te krijgen van haar hart waardoor zij vermoedt dat zij vatbaar is voor het krijgen van een hartstilstand. Verzoekende partij zou voor haar vermeende hartproblemen hulp heeft opgezocht van een fysiotherapeut in Gaza die haar één of twee keer massages heeft gegeven (NPO, vraag 44). Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat zij in Griekenland medische hulp heeft gezocht om haar beweerde gezondheidsproblemen te laten onderzoeken en behandelen. Zij toont tevens niet aan dat zij in Griekenland geen toegang had/zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verzoekende partij geen

attesten heeft voorgelegd om haar beweerde medische problemen te staven. Daarnaast verklaarde zij uitdrukkelijk op het einde van het persoonlijk onderhoud dat dit vlot en zonder problemen was verlopen en ook dat zij de tolk goed had verstaan (NPO, vraag 42). Uit het voorgaande kan echter niet afgeleid worden dat verzoekende partij zou kampen met medische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij is een jongeman van twintig jaar oud en uit niets kan blijken dat zij ernstige medische problemen heeft. Gelet op haar individuele omstandigheden kan verzoekende partij, indien zij in geval van terugkeer naar Griekenland moeilijkheden zou ondervinden bij de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg, voldoende zelfredzaam geacht worden om hieraan het hoofd te bieden. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zij in Griekenland na het bekomen van internationale bescherming van verschillende personen uit Gaza geld heeft geleend om haar Griekse documenten te regelen (NPO, vragen 29-31). De vaststelling dat verzoekende partij er vrij snel in geslaagd is dit geld effectief te bekomen, bewijst haar zelfredzaamheid en ook dat zij beschikte over een netwerk van kennissen op wie verzoekende partij een beroep kon doen voor financiële hulp.

4.2. Wat betreft verzoekers kritiek in het verzoekschrift dat zij ingeval van terugkeer naar Griekenland geen effectieve bescherming zal krijgen merkt de Raad het volgende op. Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij in Griekenland op 29 november 2022 de vluchtelingenstatus werd toegekend en dat zij een verblijfsvergunning ontvangen heeft (DVZ verklaring, vraag 27). Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij enige moeite of problemen heeft gehad met het verkrijgen van haar Griekse verblijfskaart. Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland blijkt dat verblijfsvergunning gekoppeld aan de vluchtelingenstatus drie jaar geldig is zodat kan worden aangenomen dat verzoekers Griekse verblijfskaart nog steeds geldig is. Verzoekende partij blijft in gebreke om haar Griekse verblijfsvergunning aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Haar raadsman verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsdocumenten zelf had vernietigd (NPO, p. 8). Te dezen brengt verzoekende partij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Griekenland in 2023 heeft verlaten kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

De Raad wijst er voorts op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij en uit het administratief dossier blijkt zij nog geen vier maanden in Griekenland heeft doorgebracht als begunstigde van internationale bescherming, wat een eerder kortstondig verblijf betreft. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dergelijk kort verblijf conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. In het kader van haar zoektocht naar werk verklaart zij vrij snel werk te hebben gevonden en dat zij ongeveer 25 euro per dag verdiende (NPO, p. 4). Zij zou in totaal ongeveer drie maanden hebben gewerkt, weliswaar regelmatig onderbroken voor praktische zaken of omwille van slecht weer (NPO, vraag 39). Tevens verklaarde verzoekende partij dat haar werkgever een slaapplek had geregeld voor zijn werknemers, weliswaar in erg primitieve omstandigheden (NPO, vraag 40, 41).

Verzoekende partij toont niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Door in het verzoekschrift louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te verwijzen naar landeninformatie hieromtrent, slaagt verzoekende partij er niet in om aan te tonen dat zij in Griekenland buiten haar wil en haar

persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland of naar de racistisch geïnspireerde aanvallen in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

4.3. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont zij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij in concreto aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

4.4. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wijst naar haar verzoek tot horen en leest eruit voor:

Ze betwist de stelling dat zij een jonge zelfredzame jongeman is met een sociaal netwerk in haar thuisland, want ze heeft geld moeten lenen en heeft nu 7000 euro schulden, ze had werk aan 25 euro per dag en ze heeft inspanningen geleverd, ook om het geld terug te betalen. Ze verwijst naar de bedenkelijke situatie in Gaza waardoor dat netwerk zeker in vraag gesteld wordt.

Ze betwist niet dat ze een vluchtelingenstatus heeft die nog 3 jaar geldig is, maar er is het probleem dat zij haar kaart niet meer heeft, waardoor zich het probleem van vernieuwing stelt.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Ze betwist niet dat zij heden in Griekenland een internationale beschermingsstatus heeft en dat deze nog geldig is.

5.2. Wat betreft de opmerking ter zitting dat het een probleem is dat verzoekende partij haar kaart niet meer heeft en dat zich hierdoor een probleem van vernieuwing stelt, wijst de Raad erop dat, zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, uit de verklaringen afgelegd (door de advocaat) op het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsdocumenten zelf heeft vernietigd.

Los van het feit dat waar ter zitting het gebrek aan die documenten als “een probleem” wordt bestempeld, verzoekende partij dit dus aan zichzelf te danken heeft en zij als enige hiervoor verantwoordelijk is, en nog daargelaten dat het feit dat zij die documenten heeft vernietigd een indicatie is dat zij weinig of geen waarde aan die stukken hecht en het van weinig appreciatie getuigt ten aanzien van de lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Griekenland, die haar die internationale bescherming toekende -*nota bene* diezelfde bescherming die zij korte tijd later hier in België opnieuw verzoekt-, toont verzoekende partij hoe dan ook niet aan dat zij in Griekenland mits het zelf ondernemen van de vereiste (administratieve) stappen niet eenvoudig weg opnieuw in het bezit kan worden gesteld van een duplicaat van haar Griekse verblijfsdocumenten. Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, is haar Griekse verblijfsvergunning nog steeds geldig. Immers, aangezien aan verzoekende partij in Griekenland op 29 november 2022 de vluchtelingenstatus werd toegekend en uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland blijkt dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn, wordt aangenomen dat verzoekende partij haar Griekse verblijfskaart nog geldig is tot eind november 2025. Dat zij niet opnieuw in het bezit kan worden gesteld van een duplicaat ervan mits het hiertoe zelf zetten van de nodige stappen, blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij op generlei wijze aangetoond.

5.3. Verzoekende partij herhaalt voorts haar eerdere verklaringen omtrent de schulden die zij maakte en het feit dat zij in Griekenland aan 25 euro per dag werkte, waarbij ze opmerkt inspanningen te hebben geleverd.

Ze gaat evenwel niet in het minst concreet in op en laat also geheel na een ander licht te werpen op de vaststellingen in de beschikking, in punt 4.2., omtrent de slechts korte periode dat zij in Griekenland verbleef en aangaande haar beperkte inspanningen om zich er te integreren in de Griekse samenleving door er onder meer werk en huisvesting te zoeken.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij minder dan vier maanden in Griekenland heeft doorgebracht als begunstigde van internationale bescherming. Zoals in de beschikking werd opgemerkt, is het voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van een dergelijk kort verblijf conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Bovendien blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen dat zij al vrij snel werk vond in Griekenland. Ze verdiende er ongeveer 25 euro per dag, hetgeen ze ter zitting herhaalt, en zou er in totaal ongeveer drie maanden hebben gewerkt, weliswaar regelmatig onderbroken voor praktische zaken of omwille van slecht weer. Verzoekende partij gaf eerder ook aan dat haar werkgever een slaappleats had geregeld voor zijn werknemers, dit weliswaar in erg primitieve omstandigheden. Uit haar verklaringen blijkt aldus dat verzoekende partij werk en huisvesting had in Griekenland.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland als statushouder niet opnieuw toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt, huisvesting en andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals o.a. toegang tot gezondheidszorg. Zoals eerder werd opgemerkt in de beschikking, blijkt uit haar verklaringen en gedragingen, ook los van haar netwerk in Gaza, een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid in hoofde van verzoekende partij, getuige hiervan het feit dat zij in Griekenland snel werk vond.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 30 april 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizendvierentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. RYCKASEYS